

бащата ти, да надникне отъ гроба само да ни види на кой сме халъ —

Борьо. — Не повдигай коститѣ му!

Баба Нейка. — Ако бѣше вървѣлъ по думитѣ му и сега да е живѣлъ!

Борьо. — Избухналъ. Мамо!

Баба Нейка. — Не е ли тѣй! Човѣка искаше офицеръ да те направи, а ти отиде вѣтъра да гонишъ!

Борьо. — Едва се сдържалъ, влиза въ стаята отъ гдѣто бѣ влѣзалъ и блѣсва вратата.

X

Баба Нейка. — Гледа го. Пакъ голѣмъ! Съ дни изпрати баща си и все той правъ!

XI

Баба Нейка, Мара

Мара. — Влиза бърже. Изнесъ чашата, че доктора иде! Тя понастанява масата. А Борьо глѣ отиде!

Баба Нейка. — Трѣбва да е при дѣцата.

Мара. — Кажи му да дойде, че доктора —

Баба Нейка. — Излиза прѣвъ сжщитѣ врата отъ гдѣто излѣзе Борьо.

Мара. — Понаредила се вслушна и отваря другата врата.

XII

Мара и послѣ Лѣкаря.

Мара. — Отъ вратата. Заповѣдайте, Докторе!

Лѣкаръ тѣ. — Влиза, ржува се. А Борьо, глѣ е?

Мара. — Посѣднете, той ще дойде.

Лѣкаръ тѣ. — Застаналъ прѣдъ „Слѣпена“, изгледва другитѣ картини. Значи, Борьо, не ме слуша? —

Мара. — Не работи вече толкова много.

Лѣкаръ тѣ. — Азъ казахъ, че за извѣстно врѣме, трѣбва съвсѣмъ да не работи. Не виждате ли, че болестъта му е сериозна.

Мара. — Съвсѣмъ да не работи — именно тогава ще се поболѣе той!

Лѣкаръ тѣ. — Ето що — Погледва наоколо да нѣма